

feende undtagen i den Retning, at Finantsloven forelægges først i Folkethinget, men hvis det erede Medlem sigtede dertil, er han i fuldstændig Bildebende. Alereede i det første Udkaft, som Bluhme forelagde Landstinget til en Forsatningsforandring, fandtes nemlig denne Bestemmelse, og den Udvikling, det erede Medlem gav af dette Forhold, var altsaa blot en Veirmølle, han opstillede for at have den Fornøjelse at kæmpe imod den. — Det er ikke min Agt at give et sammenhængende Foredrag, men kun at give nogle Strøbemærkninger for at forklare den Stilling, jeg vil indtage. Jeg skal forudskikke den Bemærkning, at jeg anser den af de 53 Herrer foreslaaede Fremgangsmaade for fuldstændig lovlig baade i juridisk og i politisk Henseende, og jeg forudskikker endvidere den Bemærkning, at jeg anser en foreløbig Finantslov for ulovlig og grundlovsstridig. Jeg skal endvidere indrømme de erede 53 Herrer, at der i 5te Juni Grundloven efter min Mening laa Spiren til en parlamentarisk Regjering, men at denne Spire blev fuldstændig knust ved Forsatningsforandringen i 1866. Forøvrigt er min Stilling i dette Dieblit den, at jeg kunde fristes til at sammenligne mig med en Mand, der har sovet i længere Tid og derefter vaagner op og føler sig forfrækket over den Situation, hvori han befinder sig. Da jeg nemlig sidste Gang arbejdede i denne Sal — jeg regner ikke sidste Samling med, thi da var jeg ved Sygdom væsentlig forhindret fra at deltage i Forhandlingerne — var det under det Frijske Ministerium, og da var Tilstanden den, at man saa godt som købte hver enkelt Minister — naar jeg siger „købte“, mener jeg naturligvis ikke, at man gav dem Penge — til at blive paa sin Plads, nemlig ved at bevilge Ministrene de Summer, de forlangte, og af hvis Bevilling de gjorde deres Forbliven afhængig. Jeg skal anføre nogle Exempler derpaa. Den daværende Indenrigsminister forlangte 10,000 Rb. til Stamsfutteriet i Frederiksberg. Flertallet i Finantsudvalget udtalte, at der ikke var mindste Grund til at haabe, at Statteriet vilde fremkalde nogen Forbedring af Festeavlen eller overhovedet svare til sin Hensigt, men Flertallet tilraadede alligevel at bevilge de 10,000 Rb., fordi man nødig vilde af med denne Minister. Det erede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Winther) var endog saa aabenhjertig at tilstaa, at han alene bevilgede disse Penge, fordi han ikke vilde af med den Minister, som saa høilig interesserede sig for de jydskke Jernbaner. Den daværende Finantsminister — den nuværende høitagtede Indenrigsminister — forlangte en stor Sum — jeg huster ikke i Dieblittet Summen, men det var over 100,000 Rb. — for at frigjøre Staten for dens Forpligtelse til at modtage et vist Antal Geværer fra Hellebaek Geværfabrik. Det blev den Gang oplyst, at den nævnte Fabrik langt fra havde opfyldt sine Forpligtelser, og det

erede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) samt en Mand, der ikke længere er Medlem af Thinget, nemlig D. B. Abler, bestemt fravaabede at gaa ind derpaa. Ministeren fik imidlertid Bevillingen efter at have erklæret, at han ikke kunde blive paa sin Plads, naar han ikke fik den. Efter Forslag af den erede Folkethingmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) havde man negtet den daværende Justitsminister 15,000 Rb. til Kjøbenhavns Borgervæbning. Ved 3die Behandling erklærede Ministeren, at han ikke kunde vedblive sin Funktion, naar han ikke fik denne Bevilling, og han fik den. Den daværende Kirke- og Undervisningsminister var der blevet negtet 15,000 Rb. til det Kongelige Theater. Svad Karsagen dertil var, huster jeg i dette Dieblit ikke, men Finantsloven blev færdig, uden at han fik denne Bevilling. Da fremkom der Forslag om at bevilge Ministeren disse Penge som Tillæg til Finantsloven for det da indeværende Aar, da han ellers ikke kunde vedblive sin Funktion. Den daværende Conseilspræsident var i en lignende Stilling. Det erede Medlem for Frederiksberg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) i Forbindelse med flere andre Medlemmer stillede en Forespørgsel om, hvorvidt Regjeringen vilde lade foretage Undersøgelse af Forholdene ved Maaffaren, og denne Sag blev i Begyndelsen opstillet som et uhyre stort Nummer; men efterhaanden som Conseilspræsidenten gjorde Modstand, blev det mindre og mindre og endte med en Dagsorden af ganske almindeligt Indhold. Jeg anfører dette for at vise, hvorledes Stillingen var den Gang. Naar jeg dernæst vil gjøre en Sammenligning mellem det nuværende og det daværende Ministerium, er det mig umuligt at se, at der er nogen væsentlig Forskjel imellem dem. Jeg vil saaledes spørge, hvad Indenrigsministeren har forbrudt siden den Gang, han var Finantsminister? Det erede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) har igaar givet ham det Vidnesbyrd, at han mere end nogen anden Minister har arbejdet for Fæstefagen. Jeg tør maaffee forudsende den Bemærkning, at naar jeg nævner det erede Medlem, er det ikke af Kjærlighed til ham, men af Kjærlighed til Sandheden; det erede Medlem kunde ellers let falde paa at tro, at jeg holdt ligesaa meget af ham som det erede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen). Det erede Medlem har en af de første Dage af de Forhandlinger, der nu føres, sagt, at vi skulde have Ministre, som kunde træde imellem Folkethinget og Landstinget og som kunde hjælpe til at udfylde Klostet imellem dem. Det erede Medlem for Kolding (Berg) sagde derhos, at dette var et Kunststykke, ja maaffee et meget beqværligt Kunststykke; men det førstnævnte erede Medlem har ikke havt anden Bebreidelse at gjøre Indenrigsministeren, end at han har stillet sig imellem de to Thing, at han altsaa netop har stillet sig paa den Plads, han